

Portretten in het atelier van René Tweehuysen FOTO MARCEL VAN KAMMEN

Winters kunst kijken op Bildtse klei

Je kon natuurlijk kunst bekijken bij *Slikwerk*, de atelierroute door het Bildt. Maar de kans was ook groot dat je zomaar bij een kunstenaar aan tafel aan de praat raakte.

ROB LEEMHUIS

‘Kopje koffie?’, is de eerste vraag die Ellen Bartlema stelt wanneer ze de deur opendoet van het huis waar ze met haar man Jan woont, onder aan de Oudebildtdijk, even buiten Oudebildtzijl. En even later zit je met het echtpaar en twee wildvreemde bezoekers aan de dis te praten. Over Afghanisten, Irak en Bolivia, waar de twee onder meer woonden, over prins Claus, en over de waarde van ontwikkelings samenwerking. Terwijl je eigenlijk kwam om Jan Bartlema’s foto’s te zien.

De atelierroute door het Bildt, *Slikwerk*, had afgelopen weekend zijn derde wintereditie en die had twee gezichten. De grijze, lage lucht die zaterdag boven de zware zeeleehing, hield veel mogelijke bezoekers thuis. Maar daardoor had je alle tijd om het werk van de vijftien deelnemende kunstenaars in je op te nemen, en met hen in gesprek te raken. Zondag was het juist zonnig en ging de gure oostenwind iets liggen,

waardoor er veel meer mensen op uit gingen, ook met de fiets. „Het is vandaag bijna té druk”, vertelde organisator Kirsten Zwijnenberg van *Slikwerk* gisteren, toch tevreden. „Je wilt de kunst natuurlijk ook kunnen zien.”

In de twaalf ateliers, aangevuld met een verzamelexpositie in de Aerden Plaats in Oudebildtzijl, kwam je van alles tegen: van glas in lood van Tiffany Glas, via abstract werk van Bowe Roodbergen en Henk Rusman, tot foto’s. Maar keer op keer blijkt ook het Bildt zelf een grote inspiratie, de polder die in de zomer zo weids is en in de winter zo streng. Geen wonder, misschien: nogal wat kunstenaars kwamen zich hier van elders vestigen vanwege het compromisloze landschap, van de Randstad tot Zwitserland.

Neem Ellen Floris, die een serie indringende portretfoto’s van mensen met bijzondere ogen had gemaakt: het hele gezicht in zwart-wit, met alleen de ogen in kleur. Maar daarnaast ook veel gefotografeerde vergezichten van kwelders met opvlie-

Compromisloos landschap voelde als thuiskomen voor Utrechtenaar

gende ganzen, kaal bouwland en de kustlijn in de mist. Ze begon ooit als schilder, een kunstvorm die ze kortgeleden weer oppakte: ze maakte een serie kleurige portretten van Bildkerts.

Voor een deel dezelfde hoofden en hetzelfde landschap vind je terug bij René Tweehuysen. Op afstand lijken zijn portretten gestoken scherp, onder meer het schilderij dat hij van dichter Simon Vinkenoog maakte. Dichterbij zie je dat het eigenlijk grove penseelstreken zijn. Ook hier weer Bildtse landschappen, van een

kippenfarm die als een schip door het laagland lijkt te varen, of van een oude schuur onder de lage lucht.

Vijftien jaar geleden kwam Tweehuysen, van oorsprong Utrechtenaar, voor het eerst in het Bildt en was meteen verkocht. „We waren een huisje in Witmarsum gaan bekijken en kwamen hier ook even kijken. Het voelde als thuiskomen”, vertelt de schilder.

Voor Jan Bartlema geldt eigenlijk hetzelfde. Overal in de wereld werkte hij en maakte hij foto’s. Maar als er een thuis is, is dat het Bildt, waar hij met zijn vrouw in 1987 het huisje kocht waar ze sinds enkele jaren permanent wonen. Van al die jaren overal op de wereld is ook niks te zien in de foto’s die hij dit weekend laat zien. Het zijn natuurfoto’s - details van bloemen, meeuwen of het oog van een paard - die grotendeels hier, vlak achter de zeedijk, zijn gemaakt. Niet dat hij zijn camera in al die buitenland thuis had gelaten. Maar dat hoeft niet tentoongesteld. „Ik ben toch geen toerist?”, zegt hij glimlachend.